

[Mogens Elvensø]

er det, man vil. Det mål, som man har sat sig, er ikke nået, for det mål, som ligger i baggrunden, er simpelt hen, at man vil ødelægge det individuelle og privatejede erhverv. Man vil socialisere erhvervet. Når det mål er nået, holder alting sikkert op. Hvis man ikke når det mål, kan man sætte sig et andet: man kan indføre gødningsafgifter, for så når man det mål, at man får fyldt flere penge i en slunken statskasse.

Man vil altså enten øge statskassens indtægter eller socialisere landbruget.

Løvig Simonsen (S):

I den redegørelse, vi har fået vedrørende vandmiljøplanen, er der også et afsnit om bekæmpelsesmidler, og i den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg synes, det har været nogle gode signaler, der er kommet fra dansk landbrug inden for den seneste tid. Jeg tænker her først og fremmest på Aksel Ladegaard Jensens artikel i Politiken af 16. oktober 1989, hvor han skriver, at når det drejer sig om bekæmpelsesmidler, skal vi tænke kvalitativt i stedet for kvantitativt.

Jeg synes også, det er væsentligt at erindre, at det møde, der har været mellem miljøministeren og H.O.A. Kjeldsen, også har vist, at man i hvert fald kunne tale om tingene. Denne udvikling er klart en forbedring.

Jeg må også gøre opmærksom på, at når landbruget i 1986 og 1987 talte om, at der blev ført en hetz mod det, var det, fordi det ikke erkendte sit ansvar for den forurening, der skete. Det gør det i dag, og det er et væsentlig bedre udgangspunkt for at komme i gang.

Det skal siges, fordi den aftale, der blev indgået om nedbringelse af anvendelsen af bekæmpelsesmidler med 25 pct. nu og yderligere 25 pct. i løbet af 1990'erne, var en frivillig aftale og dermed udtryk for – som også hr. Glønborg sagde – godt landmandskab. Men det er ikke godt landmandskab, at man ikke har overholdt frivillige aftaler.

Jeg synes, at på dette område må landbruget virkelig selv komme frem og sige: Vi nåede ikke planen, det erkender vi, men nu vil vi godt iværksætte nogle tiltag, som viser, at vi kan overholde vores del af aftalen. Det mener jeg er fair snak. Jeg mener, det er rimeligt, at vi stiller det krav til dem, der indgår en aftale, at de selv overholder den.

Selvfølger har der da været flere årsager til det. Der har været opkøbt til lager af midler, der forventes at miste godkendelsen ved revurderingen, og der har været det meget store vintersædsareal, der er tilsat i efteråret 1989, hvor en langt større del end vanlig formodes at være sprøjet mod ukrudt i efteråret. Der har været et ekstraordinært forbrug af insekticider i roer som følge af angreb af ferskenbladlus, der har været øget behov for bekæmpelse af kvikgræs, bl.a. som følge af det forøgede vintersædsareal, der har været et generelt højt smittetryk af svampe i vintersæd, og endelig er der dårlige virkningsbetingelser for nogle af ukrudtsmidlerne.

Disse forhold er ikke med i nedennævnte korrektion. Jeg tager det med, for at man ikke skal tro, at man ikke har korrigeret for de klimamæssige og andre ting, der kan forårsage ændringer. Desuagtet siger man, at selv om man korrigerer for disse ting, må man konstatere, at målene i bekæmpelsesmiddelhandlingsplanen ikke er nået.

Det, der er det afgørende for mig, er, at selv om man korrigerer for disse ting, må man konstatere, at målet nåede man ikke.

Erhvervsgartnerforeningen kan derimod påpege, at de har nedsat deres forbrug, men det er ikke angivet med hvor meget. Jeg må så sige, at når det drejer sig om bekæmpelsesmidler, taler vi ikke om afgifter, men om gebyrer, og disse gebyrer går til den nødvendige forskning.

Jeg synes, det er lidt beskæmmende, at ud af de midler, der har været til rådighed, har det kun været muligt at afsætte 144.000 kr. til sundhed.

Det synes jeg er beskæmmende, og jeg vil gerne bede ministeren svare på, om det ikke er rimeligt, at vi hæver disse gebyrer, således at vi kan være med til at sikre den nødvendige forskning og dermed også være med til at sikre, at den handlingsplan, som man frivilligt har aftalt, også overholdes.

Lad mig til sidst sige, at det har glædet mig utrolig meget at bemærke ministerens stillingtagen og handlekraft i international sammenhæng, både i Holland og ikke mindst her til sidst i Bergen. Det er jo vigtigt, at det bliver sagt, at der skal handling til på baggrund af den viden, vi har.

Derfor har ministeren også den større forpligtelse i dag til at sørge for, at der kommer